

De sage Dove Peter en Dove Waander

Wat is de marke van ons dorp en waar begint die van de buren? Voor vele dorpen/nederzettingen was hier veel onenigheid over. Zo ook tussen de marke van Wezup en die van Aalden. De marken lagen tientallen jaren overhoop over de juist afbakingen van hun gebied. Er stonden twee grensstenen in het madeland van de Aelderstroom, maar de beide marken waren het niet eens over de plaats. De markegenoten van Wezup vonden het prima, maar die van Aalden niet. De marke van Wezup was nu groter dan die van hen. Even groot zou rechtvaardiger zijn.

De kwestie liep langzamerhand hoog op. In het grensgebied kwam het soms tot on-Drentse heftige woordenwisselingen en soms zelfs tot enig handgemeen en op de jaarlijkse boermarktevergaderingen werd voortdurend opruiende taal gesproken. Geweld moest dan maar gebruikt worden; die van Aalden wilden zich niet alsmaar 'laten doen' en als het niet anders kon! Gelukkig bleken er nog twee eigenerfden te zijn, die hun verstand konden gebruiken. Het waren twee broers, Peter en Waander, boeren uit de buurt van Aalden, vrijgezellen, bejaard en hebberig. Op de Zweeler markt, waar beide partijen elkaar steeds troffen, verklaarden ze klip en klaar hoe dom dat geruzie wel was. 'Wij weten precies, waar de grensstenen vroeger stonden en wij kennen dus ook de scheidslijn, waar eenieder mee akkoord is gegaan. Zeg maar wanneer het jullie past, dan zullen wij jullie de juiste plaats aangeven'.

Het paste op een herfstdag toen de oogst achter de rug was. De markegenoten van Wezup en Aalden kwamen bij de Aelderstroom bij elkaar en Peter en Waander liepen het bruggetje over en lieten de twee stenen tientallen meters verderop in het Wezupergebied neerzetten. 'Volk, hier staan ze en nu voor altijd, want hier waren ze voor jaren ook!', sprak Peter plechtig. De Wezupers, die de gang van zaken met groeiend wantrouwen hadden aangezien, vroegen 'Is dat wel waar? En heeft iedereen nu wel evenveel?' De broers keken hen diepverontwaardigd aan. 'Wij spreken de waarheid en als dit niet zo mocht zijn, dan moge God ons straffen!', verklaarde Peter op gedragen toon en Waander voegde er vermanend aan toe: 'Zo is het en wij rekenen erop, dat wij jullie hier nooit meer over zullen horen spreken!'

De Wezupers lieten zich hierdoor overtuigen, de Aalders waren al overtuigd en zo was iedereen tevreden. Maar enkele dagen later werden Peter en Waander wakker in een onwerkelijke wereld. Ze waren in één en dezelfde nacht stokdoof geworden en zouden niemand meer horen spreken. Het was de straf voor hun meened en dat kwam zo hard aan, dat ze de markegenoten niet meer onder ogen durfden komen. Ze vertrokken voorgoed en niemand heeft hen ooit weergezien. De grensstenen bleven liggen, waar ze lagen en werden voortaan Dove Peter en Dove Waander genoemd.

Ontleend aan: Drs. E. S. de Vries- Heijboer - Markegrenzen in Drenthe.